

argument for at slå sig ned i Danmark var vores homogene samfund, vores velfærdssamfund, for her var der stabilitet, her var der ro, her var der en veluddannet arbejdskraft, og her var der et stort potentiale. De ledende medarbejdere, som skulle komme hertil fra udlandet, kunne altså bosætte sig i et land, hvor de også kunne få en høj levestandard.

Det er sjældent, man hører den slags beretninger, for normalt er det noget med, om vi er konkurrencedygtige, om lønnen er lav nok, og om folk løber hurtigt nok. Hvis de ikke løber hurtigt nok, mister de jobbet, og man tager nogle af alle de andre, der står og venter. Men her var det altså den anden vej rundt.

Det får mig så her i anden omgang til at interessere mig lidt mere for den sociale arv – et mærkeligt udtryk og begreb. Normalt er arv, kulturarv, den nationale arv, den fædrene arv osv. noget positivt, et plusord, men når vi taler om den sociale arv, så ved vi, at det for det meste har et negativt indhold. Det tror jeg vi skal se at få gjort op med, og det lovkompleks, som vi her har talt om, selv om vi ikke har løftet sløret for detaljer i det, så dog alligevel adviseret, at det er på vej, vil også forholde sig til den sociale arv og forebyggelse. Forebyggelsen er det allervigtigste.

Den sociale arv kan godt have positive elementer, nemlig det forhold, der ligger i, at børn fra familier, som har styr på det, også får styr på deres liv – typisk og alt andet lige. Men det meget negative er jo, at i de familier, hvor det slet ikke er tilfældet, dér går det lige så galt, som det har gjort i de foregående generationer.

Vi havde jo en temmelig hidsig og intens debat om voldspakken ved nytår og i de første uger af denne måned, og dér så vi udstillet for os alle sammen, hvordan det går rigtig galt, når den sociale arv gør sin virkning, for så er det virkelig taberne, der ender derude, hvor store dele af både det politiske liv og befolkningen mener, at det eneste eller det bedste, vi kan gøre ved dem, er at sikre, at de sidder længere tid i fængsel.

Det er altså, når den sociale arv virkelig går derudad; den skal vi have brudt med.

Lad mig til allersidst sige, at jeg egentlig ikke deler fru Pia Christmas-Møllers noget negative vurdering af debatten her i dag. Jeg synes, at den indimellem har været interessant, og jeg synes, det er helt ved siden af, hvis man siger, at vi fra regeringens side – det gælder statsministeren og socialministeren, og det gælder de to

regeringsordførere – ikke skulle have været konkrete. Det må jeg på det bestemteste tilbagevise. Vi har annonceret konkrete udspil, som vil ligge på Folketingets bord i løbet af ganske kort tid.

Men hvad jeg har observeret med opmærksomhed var meget mere end en nuance mellem den konservative ordfører og Venstres ordfører. Den konservative ville jo diskutere cool cash, altså de økonomiske vilkår og præmisserne, hvorimod vi fra Venstres side fik en ganske interessant forholdning sig til de mere ideelle krav og forlangender til indholdet af en velfærdsmodel i Danmark. Se, det var ganske interessant. Jeg ved ikke, om det, at vi ser den form for identitetsforskel mellem de to partier, er noget, vi kan regne med vil fortsætte.

Tom Behnke (FP):

Jeg kunne under debatten ikke lade være med at sidde og tænke på, at det jo må være udtryk for et utroligt markeringsbehov, at både Enhedslisten og SF fremsætter forslag om motiveret dagsorden, at end ikke de to partier kunne finde sammen om at lave et fælles forslag om motiveret dagsorden. Vi ser jo også i ordlyden, tonen i de forslag om motiveret dagsordener, der er foreslået, at det her ikke er et spørgsmål om, at man prøver på at opnå noget som helst. Næh, det, det handler om, er skarpt at markere, hvor man står henne, og et behov for, at såvel SF som Enhedslisten skarpt markerer, at der også er forskel på de to partier.

Hr. Villy Søvnal gentog det, der er forkert, nemlig at de borgerlige skulle være imod velfærdssamfundet. Der er ikke noget, der er mere forkert, og det bliver ikke mere rigtigt af, at hr. Villy Søvnal gentager det igen og igen. Der er ingen borgerlige, der er ingen partier i dette Folketing, som har noget som helst imod velfærdssamfundet. Det, man kan diskutere, er, i hvilken grad staten skal gå ind og diktere, hvordan det skal se ud.

Forespørgselsdebatten går jo på udviklingen i velfærdssamfundet. Hvordan forbedrer vi velfærdssamfundet? Hvordan udvikler vi det? Ja, det kan jo ske ved, at Folketinget og det offentlige fastsætter endnu flere regler, endnu flere tilskud med deraf stigende skatter. Eller også kan det ske ved at give markante skattelettelser, sådan at man kan leve af sin løn og selv disponere sin fremtid og sin velfærd.

Fremskridtspartiet har den klare opfattelse, at velfærdsstaten meget nemt kan blive en trussel